

KLÍČKOVANÁ MEZI PARAGRAFY

Alena Wienerová

**Brno
2010**

© Alena Wienerová, 2010

ISBN 978-80-254-8771-6

Slovo úvodem

Milí čtenáři,

dostáváte do rukou již druhou knížečku plnou povídek ze života, „**Kličkovaná mezi paragrafy**“. Tato knížka volně navazuje na první vydání mých povídek, nazvané „Napsáno životem a jiné povídky“.

Opět jde o příběhy vyčtené z úředních spisů nebo odposlouchané přímo ze života, v nichž se hlavní hrdinové dostali do střetu se zákonem a ze svých prohřešků, i když „jen“ přestupků, se museli zodpovídat, přičemž v rámci svých možností i schopností neváhali hrát „kličkovanou mezi paragrafy“. Pochopitelně i tyto povídky jsou doplněny vlastní fantazií tak, aby upoutaly čtenářovu pozornost.

Ale jsou to i vyprávění o nelehkých lidských vztazích, které se ne vždycky podařilo naplnit tak, jak si hlavní hrdina přál.

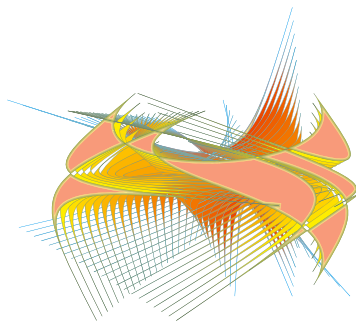
Připomínám jen, že rozhodně nejde o nějaký návod k použití jak se dopouštět protizákonností. Pokud některý ze čtenářů dospěje po přečtení příběhu k závěru, že jde o příběh právě jeho, mýlí se. Příběhy lidí se přece sobě tolik podobají... Jména jednotlivých postav jsou smyšlená.

Doufám, moji milí čtenáři, že se Vám bude tohle dílko o hříšných lidech a jejich více či méně úspěšné „kličkované mezi paragrafy“ líbit, alespoň tolik, jako se vám líbila i první moje knížka. Pokud se mi podařilo vyvolat na

vašich tvářích mým vyprávěním třeba úsměv, nebo Vás vedlo k zamyšlení, pak je to právě ten cíl, který jsem svojí tvorbou chtěla dosáhnout.

Přeji vám krásné čtenářské zážitky.

AW

NEBYLA TO CELÁ ŽENSKÁ

Pomalou dojíždím na parkoviště před supermarketem. Kabinou mého kamionu zní hymna řidičů o tom, že „řidič tvrdej chleba má“ a popravdě řečeno, měl jsem toho po dlouhé cestě z Německa zrovna „tak akorát“. Vypnul jsem rádio. Byla jasná zimní noc, krátce před Vánoce, na zemi bílý poprašek čerstvě napadaného sněhu a na obloze jasně zářící hvězdy. Zaparkoval jsem. Mráz zalézal za nehty. Zkontroloval jsem přívěs a za sebou zabouchl dveře kabiny, kde díky klimatizaci bylo příjemné teplo. Zachumlal jsem se do tlusté vlněné přikrývky a krátce po té usnul. Probudilo mne klepání na okno.

„Pane, nechcete si tuhle noc prožít ve dvou?“

Procitám a rozsvěcuji tlumená světla. Mladá, velmi upravená a hezká dívka, v bílém krátkém kožíšku se chlubí svýma dlouhýma, v černých vzorovaných punčochách oblečenýma nohama. Lodičky na vysokém podpatku.

„Že jí není zima“, přemítám, když rukou dělám zamítavé gesto a přesvědčuji se, zda je kabina dobře zamčená. Krásná neznámá se však nechce nechat jen tak odbýt.

„Hele, domluvíme se. Bude se ti to líbit! Za tisícovku – jestli chceš, poskytnu komfortní službu“, přechází do důvěrnějšího tónu.

„Koukej zmizet!“, křičím přes zavřené okno.

„Na takové jako ty vůbec nejsem zvědavěj. A kazil bych zábavu. Víím, že dneska by to opravdu nemuselo být to pravý“, snažím se dívku přemluvit k odchodu. Ale nedá se.

„Podívej. Kde takovou najdeš?“

Stoupá si čelem ke mně před kamion a rozepíná načechraný bílý kožíšek. Ani jsem neočekával, že by pod ním ještě něco na sobě měla. Tělo zdobila jen zářivě bílá tanga.

„Jak se jmenuješ?“, ptám se, abych si prodloužil alespoň trochu ten pro mne zajímavý pohled.

„Daniela. Ale jestli mne hned nepustíš dovnitř, tak tady zmrznu. Tak co. Otevřeš mi?“, naléhá.

„Tak pojd“, otevírám kabinu. Přece tam nenechám tu hezkou holku zmrznout. Daniela se okamžitě zachumlává do mojí ještě teplé pokrývky.

„A jak mám říkat tobě?“, sonduje a pod pokrývkou se snaží najít to, co jí v daném okamžiku na mojí osobě nejvíce zajímá.

„Richard“, poznamenám a uchopím ji za pátrající paži.

„Počkej. Nepospíchej tolik. Vyprávěj mi o sobě něco... Už dlouho jsem nepotkal tak krásnou holku. Proč šlapeš? K tvojí osobě mi to vůbec neseď. A navíc, jak už jsem ti naznačil, dnes bych opravdu tu správnou zábavu mohl zkazit, nezlob se. Ale povídat si můžeme. Třeba až do rána...“

„Ale když já... já potřebuju prachy!“, pronesla tiše, s přivřenýma očima a já zaregistroval dlouhé bohaté řasy.

Odmlčela se, jako by se za svůj požadavek styděla. Její ruce začaly být opět mimořádně aktivní a v okamžiku načechraný kožíšek odlétl do zadní části kamionu. Za ním následovaly i kalhotky.

Políbil jsem ji. Něčím mne okouznila, i když jsem nedokázal definovat, čím. Možná to byla její přirozená krása a nepopíratelná inteligence. Její nenechavou ruku jsem zase odsunul.

„Počkej. Na něco jsem se tě ptal. Proč šlapeš?“

Znovu se na mne zadívala tím zadumaným pohledem, který mne pohlcoval, ale zatím jsem v něm nedokázal tak docela číst. Protože dlouho mlčela, znovu jsem pokračoval otázkou.

„Opravdu je to pro peníze? Dočkám se nějaké odpovědi, nebo na mne budeš stále jenom zírat?“

Konečně začala mluvit.

„Jsi můj první zákazník“, reagovala na moje otázky oklikou.

„Víš, Ríšo“, (tohle důvěrné oslovení mě moc hrálo na duši), „svůj příběh jsem ještě nikomu nevyprávěla. A vlastně jsem si jen tak pro sebe přísahala, že to ani nikdy neudělám. Vydělávat si peníze takhle je pro mě potupa, ale také jediné nalezené řešení. Budeš první a doufám, že i poslední můj klient, který bude moji smutnou story znát. Ani nevím, proč právě tobě chci všechno vyprávět, když se skoro vůbec neznáme...“

Zase jsem zaregistroval její zkoumavý pohled, jakoby zjišťující, co s jejími informacemi podniknu. Přitulila se ke mně pod vlněnou deku a začala své vyprávění.

„Žila jsem s manželem Viktorem ve vilce v malé vesnici. Měla jsem všechno, na co jsem si jen pomyslela. Viky, jak jsem ho oslovovala v důvěrných a krásných chvílích, mne opravdu miloval. Ostatně – já jeho také. Podnikal

ve stavebnictví. Zprvu se mu opravdu dařilo. Dnešní doba jen nahrává stavebním firmám“.

„Máš pravdu“, přerušil jsem ji.

„I mně by se líbil vlastní domeček. Ale pokračuj. Začíná mne to opravdu zajímat“.

„Nakupoval a prodával stavební materiály. Mohli jsme si proto dovolit před pěti lety postavit naše společné bydlení. Zařídili jsme si velký bazén s výřivkou, saunu, tělocvičnu, dílnu garáž, prostě všechno, na co si pomyslíš. Naše dvě dcerky, kterým je dneska dvanáct a deset let, prožívaly opravdu nádherné a spokojené dětství. Viktor mě chtěl mít stále doma. Proto jsem na jeho naléhání zanechala magistrování v lékárně. Zůstala jsem s holkama doma. Uvítaly to. Jejich dětství zase získalo „červenou hvězdičku“, jak s oblibou zejména starší dcera říkávala. Nemusely do družiny. Však to znáš. Maminka napekla, uvařila, vyprala, uklidila, prostě normální a spokojená rodinka.

Až přišel listopad loňského roku. Kdyby to šlo, tak bych tenhle měsíc vymazala z kalendáře. Bohužel to nejde. Na to úterní ráno do smrti nezapomenu. Seděla jsem s Vikym u snídani, když zazvonil zvonek. Viky se zvedl a s povzdechem „kdo to zase ráno tady otravuje“ vyšel na zahradu ve starém hubertusu. Viděla jsem ho oknem u naší branky. Živě diskutoval s dvěma muži, pro mne zcela neznámými, více jak hodinu. Diskuse to byla vášnivá a podle Viktorových gest i hodně vzrušená. Ale slově jsem nerozuměla. Když se Viky vrátil, byl bledý.

„Co je? Děje se něco?“, ptám se.

„Ale nic. Jen nějaké pracovní starosti“, usmál se.

„S tím si nezatěžuj hlavu miláčku. To si vyřeším sám, víš?“.

Objal mne a dlouze políbil. Tenkrát, aniž jsem věděla proč, mi to připadalo jako loučení. Netušila jsem, jak hluboká to bude za pár hodin pravda.

„Jdu nakoupit“, oznámila jsem Viktorovi.

„Máš nějaké zvláštní přání?“, obrátila jsem se na něho. Zavrtěl hlavou.

„A odvézt bys mě tam nechtěl?“

„Promiň, ale dnes ne. Musím za chvíli do banky. Znáš to. Přesnost je výsada králů“. Jeho tvář pomalu získávala svoji barvu a to mne uklidnilo. Nastartovala jsem svého malého fiátka, odvezla obě dcerky ke škole a krátce na to zaparkovala před supermarketem.

Když jsem se zhruba po dvou hodinách vracela domů, již z dálky jsem viděla, že něco není v pořádku. Přidala jsem plyn. Nemýlila jsem se. Před domem sanitka a policie. Zastavila jsem a vběhla do zahrady. Odemykat jsem nemusela, dveře byly vyražené.

„Pro boha, to nás vykradli?“, napadlo mne jako první.

„Viky, jsi tady?“, volám a vbíhám do haly. Zastaví mne vysoký muž v dlouhém kabátě.

„Paní Petrovičová?“, zeptá se s profesionalitou čišící do dálky.

Přisvědčím.

„Co se to tady stalo?“, tážu se.

„Ani nechoďte dál. Není to hezký pohled...“, neznámý mne bere za loket a odvádí do kuchyně. To už si připadám jako loutka a tuším, že se stalo něco hrozného.

„Co je s mým manželem?“, sedím u stolu a kriminalista přede mne staví sklenici vody.

„Musím vám sdělit smutnou zprávu. Váš manžel se před hodinou zastřelil. Nás přivolala sousedka, když slyšela z domu střelbu. Ale bohužel už bylo pozdě... Je mi to moc líto“.

Poslouchal jsem beze slova. Neměl jsem odvahu Daniele vyprávění rušit. V jejích očích se zaleskly slzy. Po chvíli pokračovala.

„Zprvu jsem tomu nemohla uvěřit. Myslela jsem si, že to je nějaký omyl, nebo špatný sen. Ale nebyl. Všimla jsem si čistě bílé obálky. Ležela na stole. Bylo na ní moje jméno, napsané Viktorovou rukou.

„Zřejmě dopis na rozloučenou“, suše poznamenal policista. Otevřela jsem ho. Hned první slova mně vehnala přival slz do dosud nevěřících očí. Začínal tak, jak mne Viky oslovoval v intimních chvílkách. „MÁ DRAHÁ...“. Dál jsem byla schopná číst až za hodně dlouhou chvíli. Dozvěděla jsem se, že Viktorova firma je už rok na pokraji krachu, zadlužená až „po uši“. Dluhy není z čeho splácet. Ti dva neznámí po ránu byli najatí vymahači jednoho z věřitelů a manželovi vyhrožovali násilím, pokud do měsíce nezaplatí osmicifernou dlužnou částku... „Nemůžu už dál, banka mi nedala úvěr“. Viktor to prostě psychicky neunesl...

A to je podstatná část mého příběhu. Na úhradu jeho dluhů jsem použila peníze, získané prodejem naší společné vily. S dcerkami, které dodnes počínání svého táty nepochopily, jsem se nastěhovala k mojí mamince, kde společně bydlíme ve třech malých místnostech. Ten pád až ke dnu mě hodně bolel. To mi věř. Teď je to více než rok a pořád se mi o všem špatně mluví“.

Povzdechla si.

„A nejhorší je to s prací. Nemám odvahu se vrátit do lékárny. Nesnesu pohledy lidí, kteří mne znají a někteří ze soucitu, někteří s posměchem si na mne ukazují prstem. Mýt nádobí se mi s vysokou školou opravdu nechce. A navíc, je to stejné jako s lékárnou. Na malé vesnici prostě nic neutajíš. A proto tady, padesát kilometrů od domova, se pokouším získat nějaké peníze tímhle pro

mne ponižujícím způsobem. Nechci se i s dcerami nechat vyživovat svojí matkou. Sociální dávky a její důchod opravdu vystačí jen na to nezákladnější. No, a teď, když už všechno víš, tak můžeme jít konečně na věc, ne?“

Tón jejího hlasu se změnil. Vyprávění skončilo a vzápětí jsem měl zase co dělat, abych její ruku odsunul z mého, pro ni tak zajímavého místečka.

„Co je?“, reagovala tentokrát podrážděně.

„Cos chtěl vědět, už víš! A abych tu na tebe koukala, tak proto tady nejsem!“. Její ruka se zase posunula směrem do mého klína.

„Nech mě!“.

Moje hlasitá odmítavá reakce Danielu rozčílila.

„Mám jít? Puďu, když chceš. Ale vyhodit jsi mě mohl hned a ne až po hodině mého vyprávění. Pohráváš si se mnou jako kocour s myší. Mohla jsem za tu dobu chytit nějaký kšeft jinde! Měla jsem o tobě docela jiné mínění“.

Obratně natáhla svá bílá tanga a krásné štíhlé tělo zahalila do svého kožíšku.

„Alespoň jsem se tu ohřála, když už nic. Pustíš mne ven?“, zkoumavě hleděla na zamčené dveře a v jejích očích bylo možné číst, že tohle bez její pomoci nezvládne.

„Počkej“, objal jsem ji kolem ramen.

„Důvěra za důvěru. Ani ty si o mně nesmíš myslet, že jsem nějaký úchyl či co. Tohle je tvoje...“.

Vytáhl jsem z peněženky tisícovku.

„Na tom jsme se domluvili, nebo ne?“.

Schovala bankovku do kapsy beze slova v očekávání, co ještě se ode mne dozví.

„Nemohu si s tebou nic začít ze dvou důvodů, víš? Před časem na jedné ze svých cest jsem nedokázal zkrotit svoje vášně. Nabídku prostitutky, která zdaleka nebyla tak krásná, jako ty, jsem přijal. Krátce na to jsem se od kolegů dozvěděl, že měla AIDS a vůbec jí nevadilo, že tuhle nevy-

léčitelnou nemoc šíří dál. Já ještě neznám výsledky svých testů. Nechtěl bych ti zkazit život. Co kdyby náhodou...“.

Nedomluvil jsem. Daniela pochopila.

„A ten druhý důvod?“, zeptala se.

„Ten je prostší a pro tebe možná i zvláštní. Nezlob se. Moc se mi líbíš, ale pro mne prostě nejsi celá ženská!“.

„Jak celá ženská? To vůbec nechápu!“.

Otazník v jejích očích byl nepřehlédnutelný.

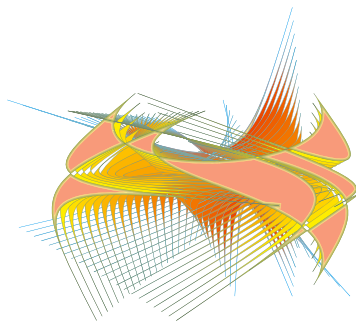
„Co mi chybí? Tak mluv konečně!“.

Najednou jsem nevěděl, jak to říci.

„No, prostě – pro mě nejsi celá ženská, když seš všude vyholená... A s takovou, byť by byla sebekrásnější, já prostě nemůžu, promiň.“.

Zadívala se na mne soucitným pohledem. Usmála se, ale mlčela.

Svívalo, když jsem otevřel dveře kabiny kamionu a Daniela zmizela do mrazivého rána. I když jsem na stejném místě od té doby parkoval mnohokrát, nikdy už jsem ji nepotkal. Na to, že jí sdělím, že mé testy byly negativní a druhý důvod, bránící našemu sblížení snad časem může odstranit sama, jsem se těšil marně. Jo, řidič. Ten tvrdý chleba má....

LÁZEŇSKÉ INTERMEZZO

„**A** zase pojedu do lázní! Jak já se těším!“, tak přemítala Ilona, když z poštovní schránky vylovila cestou z práce dopis, obsahující očekávaný poukaz.

„Bude prodloužená dovolená, letos to vyšlo krásně. Červenec, nejlepší letní měsíc přímo vybízel k lázeňskému pobytu.

„Jaké to asi bude po třetí? Setkám se zase s Patrikem, se kterým si po celé tři roky pilně dopisuju, a udržujeme krásné přátelství? Bylo by to fajn!“

S takovými myšlenkami otevírám dveře svého bytu. Dýchne na mne atmosféra domova a naprosté samoty. Jako žena středního věku žiji již dlouhou dobu zcela sama. Bývalý manžel si před lety našel mladší a já rozchod odnesla zdravím. Následkem prodělané mozkové příhody trochu kulhám a lázeňský pobyt, který mi každoročně zlepšuje dovolenou, alespoň trošku nalije nových sil do žil. Moje první cesta vede k telefonu. Vytáčím známé číslo.

„Patrik?“, netrpělivě vyřknu očekávané jméno, když se po zvednutí sluchátka na druhé straně nikdo neozývá.

„No ahoj. Děje se něco Ilčo?“, ozývá se hlubokým same-
tovým hlasem a já bez jakýchkoliv okolků pokračuju.

„Jedu do lázní. Do našich lázní, chápeš? Patnáctého
července. A co ty?“

„Nebudeš mi to věřit, ale budu tam o týden dřív než ty.
Vezmu kytaru a už teď se těším, že se zase uvidíme“, sly-
ším Patrika.

„Zazpíváme si, jako tenkrát, co?“

„O tom nepochybuji. A teď promiň, někdo mi zvoní
u dveří. Tak za týden!“, telefon klapne a já si vybavuji na-
še první setkání.

*Je to tři roky, co jsem do lázní přijela po první. Přidělili
mi samostatný pokoj. Přes den bylo pořád co dělat. Pro-
cedury, masáže, plavání a cvičení v bazénu, povinné
procházky do nedalekého lesa. Ale večery byly dlouhé.
Jako takzvaná „křížková“ pacientka jsem nemohla opu-
stit lázeňskou budovu. Je to podobné, jako na nemocen-
ské. A tak jsem se věnovala čtení, poslouchání televize
a ručním pracím. Až jednou večer jsem zaslechla zvučné
struny kytary, krásný tenor, zpívající známou tremp-
skou píseň. Pootevřela jsem dveře svého pokoje a zkou-
mala, odkud hlas přichází. O patro výš to bylo jasné.
Protože ani mně hudba nebyla zcela cizí, vrátila jsem se
pro svoji kytarku a nesměle zaklepala na dveře pro mne
zatím neznámého zpěváka.*

„Můžu se přidat?“, nahlížím pootevřenými dveřmi do
pokoje, odkud se ozvalo hlasité „dál“.

„Ale, tak moc vás pohltilo moje zpívání?“, zeptal se
muž mého věku. Seděl na pohovce, vedle sebe položené
dvě francouzské hole.

„Krátím si večer. Vy taky?“, pronesl s pochopením,
když zaregistroval moje kulhání.

„Hm. Taky. Přilákalo mne to vaše zpívání. Krásné...“,
odtušila jsem a posadila se do nabídnutého křesla.

„Dáte si něco? Kávu, čaj?“, odkudsi vylovil varnou konvici a naplnil ji balenou vodou z lahve. Dala jsem si tenkrát čaj a při jeho pití jsem se dozvěděla vše, co mne zajímalo. Neznámý muž se jmenoval Patrik, trpěl roztroušenou sklerózou a v lázních byl také po prvé. Tahle zákeřná a nevyzpytatelná choroba ho zatím omezovala jen v chůzi. Byl veselý a společenský člověk, zabývající se vším kolem počítačové techniky a k jeho největším koníčkům patřila právě hra na kytaru, zpěv a jízda na koni. Prožili jsme tenkrát krásný večer, kdy jsme si společně „zamuzicírovali“, čajem si připili na tykání a po dobu lázeňského pobytu ještě hodněkrát i pro potěchu ostatních pacientů uspořádali večer na přilehlé zahradě u táboráku s kytarou... Už je to docela dávno a mně se přesto zdá, jako by to bylo včera. Od té doby si píšeme. O svých strastech, nemoci i radostech života. Občas si vyměníme nějaký mail, nebo si zavoláme. Vloni to nevyšlo. Patrik byl v lázních v zimě. Proto se letos budu moc těšit. Dlouhou dobu jsme se už neviděli....

S těmito myšlenkami jsem došla do kuchyně, uvařila si kafe a začala přemýšlet, co všechno si vezmu tentokrát do lázní s sebou. Týden utekl jako voda a já konečně s kufrem v ruce a mojí nepostradatelnou průvodkyní a kamarádkou kytarou vystoupila z autobusu ve známém lázeňském městě.

Patrik na mne čekal před lázeňským domem. Nebylo si ho možné nezapamatovat. Jeho podoba se mi téměř okamžitě do detailů vybavila. Nejen pro jeho nezbytné francouzské hole. Jeho vytáhlá hubená postava a krásné hnědé oči, vystupující z vysokého čela se za ty dva roky ani trochu nezměnily.

„Vítám tě...“, Patrik se usmíval.

„Koukám, žes kytaru nezapomněla, a to je moc dobře“. Zlehka mne políbil na tvář. Jako zkušený harcovník mne obšírně seznámil s tím, jak to teď v lázních chodí. Novinkou bylo, že poblíže lázní si bylo možné zaplatit projížďku na kobylice, jejíž majitel tyto služby nabízel za úplatu jako součást léčby – hypoterapii.

„Byl jsem tam v minulém týdnu dvakrát a je to skvělé“, informoval mne.

„Víš, jak to miluji. A pohled z koňského hřbetu – zažilas to někdy? To je prostě nádhera... A pohladit koníka po jeho neuvěřitelně jemném chřípí, když od tebe očekává kostku cukru, snad ještě větší!“

„Na koni jsem nikdy nesesedla. Nevím, jestli to zvládnu“, řekla jsem pochybovačně.

„Určitě! Naučím tě. Langrinka je skvělá kobylička. Neublížila by ani kuřeti, víš?“

Pomalou jsme došli až do lázeňského domu. Nevím, zda to byla jen náhoda, ale lázeňské pokoje jsme měli vedle sebe.

„To je fajn, vid?“, otočila jsem se na Patrika. “

„Hm. Budeme mít k sobě blízko“, otáčel se a zavíral dveře svého pokoje.

Pomalou jsem ukládala věci z kufru do vestavěné skříně. Pokoj byl vkusně zařízený. Široká válenda, uprostřed stolek, dvě pohodlná křesílka a v rohu na zdi televize.

„Před třemi roky to tu nebylo“, konstatuji s potěšením. Na večery jsem si však v duchu plánovala docela jiný program.

„Bože, jak bych si přála, aby se moje přátelství s Patrikem změnilo v cosi jiného, intimnějšího...“ To byl můj tajný sen, aniž jsem tušila, zda bude opěťovaný i druhou stranou.

V následných třech dnech nás oba pohltil „lázeňský kolotoč“. Po snídani jedna procedura za druhou. Dopoledne

masáže, cvičení, pak oběd, odpolední procházka a plavání v bazénu s krásně teplou vodou, večeře. Kdo zažil, ví, že v prvních dnech je to nejhorší. Ztuhlé svaly bolí a člověk má jediné přání. Lehnout a spát. Proto jsme se s Patrikem na mém pokoji sešli po prvé až o víkendu. Byl krásný letní večer. Usadila jsem se v křesílku. Patrik odkudsi vyčaroval láhev vína a svoji nepostradatelnou kytaru. Nalil mi do připravené sklenice a usadil se naproti mně.

„Tak jakou si dáme, Ilčo?“, zeptal se a začal hrát...

Nejdřív jsem bez dechu poslouchala. Později jsem se přidala zpěvem a svou znalostí několika kytarových akordů. Ty sice pro moji potřebu postačovaly, ale s kvalitou Patrikovy hry se nedaly srovnávat.

Bylo už dlouho po půlnoci, když Patrik dohrál poslední píseň. „Každá trampota má svou mez“, v jeho podání na mne hluboce zapůsobila. Nevím, jak se to stalo, ale najednou jsem ho dlouze políbila. Neprotestoval. Objali jsme se. Pocítila jsem velký příval citů, téměř až k bolesti. Byla jsem šťastná. Zadíval se na mne dlouhým pohledem a znovu mne políbil. Pak se těžce zvedl z křesla a na moji otázku, zda za ním zítra večer mohu přijít, kývl a odešel do svého pokoje. Usedla jsem na svoji postel. Hlavou se mi začala honit spousta myšlenek, včetně těch pochybovačných.

„Ilono, neblbni. Zkazíš tak dlouho trvající přátelství. Přece víš, že takovéhle vztahy nemají budoucnost, zadrž!“ Tak mi radilo mé druhé já. Ale pocit štěstí byl natolik silný, že jsem o tom odmítla dál přemýšlet.

Ráno jsem se probudila poměrně časně a okamžitě mne napadlo, jaké asi bude setkání s Patrikem za denního světla. Nebyl to všechno jen sen? Když jsme se setkali cestou do tělocvičny, krátce jsem ho políbila. Neprotestoval, ale ani to nijak nekomentoval. A co pro mne mělo být už

ted' varováním, ani se nesnažil mé city nějak oplácet. Vysvětlila jsem si to sama pro sebe. Také asi bojuje s rozpory svého svědomí, zda zaměnit naše přátelství za lásku...

Večer jsem za ním se svou kytarou přišla do jeho pokoje. Bylo to všechno jako přes kopírák. Opět jsme se nedostali dál, než k několika polibkům. Přes den jsme byli každý sám. Měla jsem dojem, že Patrik se mi záměrně vyhýbá. Že by se za moje kulhání styděl? Nemohla jsem tomu uvěřit. O víkendu jsme se odpoledne sešli na smluvené schůzce u Langrinky. Byla to opravdu krásná grošovaná kobyłka. Zaplatili jsme majiteli a s jeho a Patrikovou pomocí jsem se vyškrábala do sedla. Sama se dnes divím, jak jsem se na koni udržela, ale bylo to tak. Horkost koňského těla mne prohřívala od konce páteře až do hlavy a bylo to opravdu příjemné. Musela jsem dát Patrikovi za pravdu. Pohled ze hřbetu koně na oranžovo žlutý kotouč právě zapadajícího slunce byl opravdu strhující. A když už jsem na kobyлке seděla po několikáté a poddala se rytmu pohybujících koňských boků, dotkla se hřívy, až jsme oba splynuli téměř v jeden celek, z hlavy odpadávaly všechny rušivé myšlenky na Patrika a jeho zvláštní citový vztah ke mně, který jsem sama pro sebe nazvala „neláskou“.

Po návratu na pokoj však situace pro mne byla čím dál tím bolestivější. Patrikovy něhy zřetelně ubývalo a já přesto, že mně bylo stále hůř a hůř, se nedokázala zbavit pocitu své marné lásky. Další dny probíhaly stejně. Večer jsme se scházeli na pokoji a prožívali společné hudebně-intimní chvílky. Přes den byl každý sám, nebo v jiné společnosti a o moji přítomnost Patrik vyloženě nestál. Dával mi najevo svoji nezávislost. Postupně i večerní něhy ubývalo.

Nadešel poslední společný lázeňský víkend. Venku přelo a tak jsme se s Patrikem opět sešli v mém pokoji. Byla jsem odhodlaná se na všechno zeptat. Nechápala jsem, proč se mi vyhýbal. Vždyť přece byl také postižený, jako já. Proto jsem tenhle důvod vyloučila. Že by měl nějakou jinou? Tohle jsem musela připustit. Na rozloučenou jsem koupila několik obložených chlebiček. Pro tentokrát jsme vynechali alkohol. Patrik jej stejně s ohledem na svoji nemoc měl od lékaře zakázaný. Uvařil čaj a usadili jsme se naproti sobě.

„Co je s tebou? Dnes jsi nějaká zamyšlená, vážná. Děje se něco?“. Patrikův hluboký sametový hlas mne vrátil do současnosti, protože myšlenky jsem měla roztoulané hodně daleko.

„Nic, to bude v pořádku“, lhala jsem, neboť najednou mne opustila odvaha všechno vyřešit hned, tak říkajíc bez diplomacie.

„Je ti líto posledního večera? Všechno má svůj konec, co naděláš. Tak jakou si dáme? Která byla po celou dobu ta naše nejoblíbenější?“, snažil se Patrik naladit tu správnou atmosféru.

Nezbylo mi, než kousnout do tohoto kyselého jablka.

„Obávám se, že dneska mi asi do zpěvu nebude. Potřebuju s tebou mluvit“.

„Co je? Stalo se něco?“, nechápal, co mám na mysli.

„Ty nevíš? Trápíš mě a nevíš? Zjevně se mi vyhýbáš, přes den o moji společnost nestojíš a teď děláš, že nevíš? Slibovala jsem si od našeho vztahu trochu víc. Ale asi marně...“.

Tak a bylo to venku. Musím říci, že v tom okamžiku se mi znatelně ulevilo, i když duše zůstala stále bolavá. Čekala jsem jen na Patrikovo vysvětlení.

Dlouho mlčel, jako by nevěděl, co mi má říci. Pak se zhluboka napil čaje a přisedl ke mně blíž.

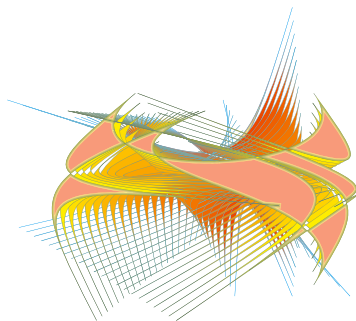
„Ilčo, vím, že sis slibovala od našeho vztahu více. Také k tobě cítím sympatie. Ale prostě a jednoduše řečeno – podle mne je nemá cenu rozvíjet a já se toho i bojím. Proto jsem tak zdrženlivý. Nechci ti ubližovat. Podívej. Dobře víš, jak na tom jsem. Zatím chodím pouze o holích. Zatím...“. Odmlčel se.

„Ale já“, chtěla jsem dodat, že bych se o něho vždycky starala, ale položil mi ruku na ústa a pokračoval.

„Sama nejlíp víš, jak tahle nemoc končí. Nechtěl bych být stoprocentně závislej na jediné milující osobě. Je to krutý, věř mi. Nejsme již nejmladší, a proto si nemusíme mazat kolem huby nějaký med, promiň. A obráceně by to bylo stejné. Ani ty nejsi bez potíží a také nevíš, jak se tvoje nemoc dále rozvine. Ale za to já vím, že kdyby došlo na lámání chleba, tak já se svou chorobou bych se o tebe rozhodně postarat nedokázal. Nechtěl bych takový stav zažít, na to tě mám moc rád. Odpuť mi, že to říkám takhle bez obalu. Ale v našem případě to ani jinak nejde. A potom, jsem už zvyklý být sám. Mám svá pravidla, své zvyky, svůj byt, svoje zcela samostatné zázemí a nedovedu si vůbec představit, že tato moje nezávislost by se měla nějak změnit. Proto jsem při našich společných večerech postupně docházel k závěru, že nechci zkazit naše dosavadní vztahy a změnit naše dlouholeté a pro mne krásné přátelství v nějaký jiný cit. Promiň mi to, jestli můžeš a zůstaň dál mou kamarádkou, které je možné svěřit i to největší tajemství...“.

Poslouchala jsem beze slova a do očí se mi draly slzy. Ten večer skutečně na zpívání nedošlo. Oba jsme byli příliš rozechvělí a uvědomovali si, že život není peříčko. Rozloučili jsme se dlouhým polibkem a objetím a já Patrikovi poděkovala za jeho otevřený postoj k životu a za zachované přátelství ke mně i do budoucna. Druhý den ráno Patrik odejel a já v lázních strávila ještě týden.

Domů jsem se vrátila sice nabitá fyzickou energií, ale s unavenou duší. Trvalo docela dlouho, než jsem se vyrovnala s tím, že mezi mnou a Patrikem opravdu láskyplný vztah nebude. Vyčítala jsem si, že hned na začátku jsem neposlechla své druhé já. Ale čas zhojí každou bolest a zvládla jsem to. Takový je už osud. A mnohdy nejen nás, handicapovaných...

PŮLNOČNÍ ODPUŠTĚNÍ

VÁNOCE! Ty nejkrásnější svátky roku. Jak já je každoročně milovala i přes jejich náročnou přípravu! Už asi pátým rokem jsem žila jen se svým Láďou. Přesto jsem si nedokázala tu správnou vánoční atmosféru odpustit a připravovala doma Vánoce se stejnou láskou, jako kdysi pro své děti, později pro svá vnoučata. Letos poprvé budeme trávit Vánoce jen spolu. Naše již dospělé děti se svými potomky daly přednost pobytu na horách a dnes modernímu nočnímu lyžování. Kde jsou ty časy. Za mého mládí i já jsem každý víkend ráda zabrousila na lyže se svojí drahou polovičkou a našimi společnými přáteli. Nemůžu se tedy divit svým dětem a pobyt na horách jsem jim doporučila. Společně se sejdem až na Silvestra a řádně oslavíme Vánoce a příchod nového roku.

Týden před Vánocemi již přípravy byly v plném proudu a já chtěla vyslat Láďu na nákup. Stejně jen seděl doma v křesle jako zasloužilý důchodce a sledoval televizi. Takhle mohl být alespoň trochu užitečný.

„Sám? Nezbláznila ses Věro? Do toho předvánočního blázince mě samotného nikdo nedostane!“, tak reagoval na můj požadavek.

„No dobrá, tak tedy půjdeme spolu, když jinak nedáš“, konstatovala jsem s nepříliš velkým nadšením. Ale Ládíka jsem za ta léta znala dobře. Chození po krámech jej nikdy nelákalo, a pokud tam byla jen malá fronta, odcházel. Před Vánocemi však každoročně dělal výjimku. Věděl, že nákup bude těžší než obvykle a alespoň jednou do roka byl kavalír, když nakoupené věci vyvezl ve vozíku před obchodák a přeložil do našeho auta...

Stejně tomu bylo i tentokrát. V nedalekém supermarketu už byla vánoční atmosféra cítit všude. Snad díky velikosti tohoto obchodu se množství nakupujících rozptýlilo po ploše, takže tlačence nikde nebyla. Kolem nás zněly vánoční koledy a já se s Láďou v nakupování rozdělila. On zmizel kdesi v oddělení elektroniky, protože našemu synovi chtěl pod stromeček darovat digitální foťák. Já zůstala v oddělení potravin a obvyklé dobroty ukládala do nákupního vozíku.

Sešli jsme se společně až u pokladny, každý se svým nákupem. Mladá pokladní se sobě vlastní rutinou markovala moje šunky, debrecínky, sýry, salámy a nezbytné pivo, chleba a rohlíky. Když však přišel za mnou na řadu můj Láďa, žasla jsem. Na tváři té mladé slečny se objevil úsměv.

„Zase tady, pane Voráček? Jakpak dneska? Všechno je v pořádku?“

Láďa kývl a mlčel. Já nechápala. Pokladní se nahlas zasmála, namarkovala foťák a nějaké zabalené textilie, o kterých mi Láďa odmítl cokoliv sdělit.

„Tak nashledanou, pane Voráček. A zase přijďte, byla to legrace“, loučila se s Láďou, aniž tušila, že své poznámky by si vzhledem k její přítomnosti měla raději nechat pro sebe. Já do rozhovoru nezasahovala a tak pokladní nemohla tušit, že k Láďovi patřím.

Svůj nákup si Láďa uložil do igelitky a můj vozík vytlačil ven na parkoviště. V té chvíli mi připadalo, že utíká, jako kdyby ho v obchodáku všechno pánilo. Otevřel kufr našeho auta a já to už dál nevydržela.

„Láďo, odkud znáš tu mladou pokladní? Jak to, že tě zná jménem? Ty s ní něco máš? Láďo? To bys mi ale připravil pěkné vánoční překvapení, tomu se mi ani věřit nechce. Tak povídej a nekoukej“!

Láďa ukládal nákup do kufru auta a dál zarytě mlčel. Na moji opakovanou otázku jen dodal:

„Nic s tou holkou nemám. Viděl jsem ji dneska po druhé v životě. Jednou ti všechno povím, ale teď to po mně nechtěj. Nedokázal bych o tom mluvit s klidem a nechci Ti kazit Vánoce“.

Ať jsem se snažila sebevíc, nepodařilo se mi z Ládi dostat ani slovo. Přestala jsem tedy naléhat, protože i v tomto směru jsem svého mužíčka znala dobře. Až přijde čas, nevydrží to. Ale červíček mi v hlavě pořádně hlodal. Láďa a nevěra s takovou mladou? To jsem si nemohla připustit ani ve snu a říkala jsem si, že to snad nebude pravda.

Nadešel Štědrý den. Již od časného rána jsem jako tradičně připravovala bramborový salát a netradičně kuřecí řízky. Neholdovali jsme rybám, tak jako mnozí další. Nebavilo nás hlídat kostičky a tak si případně i pokazit návštěvou první pomoci sváteční atmosféru tohoto dne. Odpoledne jsem dokončila i nepostradatelné obložené chle-

bíčky, na táč nachystala napečené vánoční cukroví a společně s Láďou se konečně posadila k televizi.

„Tak v kolik dneska přijde Ježíšek, Věrko?“, přinášel Láďa k televizi dvě skleničky dobře vychlazeného Martini s ledem a citronem.

„A myslíš, že nás nevynechá? Stejně mi dlužíš ještě vysvětlení, však víš jaké. Tak, abys Ježíška ještě nenaštval“, snažila jsem se obrátit vše v žert, ale musím přiznat, že zvědavost už mi celý týden nedala pořádně spát.

Láďa si se mnou připil na krásné Vánoce. Usmál se.

„Vydrž. Přijde čas... Tak v kolik přijde ten Ježíšek?“, zopakoval svůj dotaz, jako by moji narážku před tím neslyšel.

„Skoukneme Popelku, co říkáš a pak zazvoníme“, navrhla jsem. Byla to naše rodinná tradice. Ježíšek vždycky zazvonil. Porcelánový malovaný zvoneček byl za tím účelem celý rok vystaven v obývací stěně a čekal na svůj okamžik.

Jak jsem navrhla, tak se i stalo. Po výborné večeři Ježíšek zazvonil a společně jsme rozsvítili vánoční jedličku, pod kterou se schovávalo několik krásně zabalených dárků. Vždycky začal vybalovat ten nestarší. A tak si Láďík vyzkoušel novou sváteční košili, přivoněl k pánské kosmetice a pochválil i krásně zabalenou láhev whisky, kterou měl tak rád. Teprve potom došlo na mne. Vybalila jsem společenské šaty, o kterých jsem opravdu neměla ani tušení a musím říci, že se Láďík i s velikostí trefil. S mým zamilovaným parfémem mi udělal opravdu radost.

„Moc se mi líbíš“, polichotil mi, když jsem si na jeho žádost šaty oblékla.

„Ale to není ještě všechno!“, upozornil mne, přesto, že pod stromečkem už žádný zabalený dárek nebyl. Čekala

jsem tedy, že sáhne do kapsy a vytáhne nějaké překvapení. Ale nic takového se nestalo.

„Musíš se rozhlídnout. Pořádně koukej a uvidíš“, slyšela jsem jeho hlas za sebou. Obešla jsem stromeček kolem dokola, rozhlédla se i po našem nábytku, ale kde nic, tu nic.

Podívala jsem se na Láďu beznadějným pohledem.

„Na stromeček koukej, Věrko. Na stromeček!“, zopakoval mi to, když jsem zase začala koukat na podlahu. Zadávala jsem se tedy do ozdobených větví naší jedličky a... pak jsem to uviděla. Na silné větvi visely za sebou dvě nejméně půlmetrové štangle mého oblíbeného loveckého salámu a u každé byl přivázan malý igelitový sáček, ve kterém cosi bylo, ale okamžitě jsem nemohla přijít na to, oč jde.

„Ty víš, co mám ráda, vid'. Ale dáme si společně, neboj“, sundávala jsem salámy ze stromečku.

„V lednici jim bude líp. Ale děkuju.... Moje oči blíže zaostřily na obsah igelitového sáčku přivázaného k salámu.

„Ne! Díky!“ Zavalil mne pocit velké radosti. V sáčku se třpytila velká kruhová zlatá krásně gravírovaná náušnice a v druhém sáčku další.... Dlouho jsem po takovém šperku toužila. Vždy, když jsem procházela kolem výlohy zlatnictví, kde byly náušnice vystavené, nedalo mi to, abych se tam nezastavila. A tohle byl výsledek mého lačného pozorování...

„To máš k těm šatům. Tady je od nich krabička. Sáhl do kapsy a podal mi ji. V lednu jdeme na maturák naší Janě, tak abys mi tam nedělala ostudu, víš“? I v jeho očích byla vidět neskrývaná radost.

Ano. Vnučka v příštím roce maturovala a já jsem se na její maturitní ples jako babička opravdu moc těšila. V návalu

radosti jsem Láďu objala a dlouze políbila. Pohládl mne a tiše pronesl:

„Víš, že rád dělám radost druhým. I já ti děkuji, i když – dneska od tebe budu očekávat odpuštění...“.

Podívala jsem se na Láďu s tázavým pohledem a tušila, že čas jeho sdílnosti se blíží. Společně jsme usedli k obložným chlebíčkům a dobrému vínu. Ale vysvětlování stále nepřicházelo, jako by Láďa váhal, zda mi vůbec má svoje tajemství odhalit nebo si jej tentokrát nechat opravdu jen pro sebe.

Ten správný čas přišel, když jsme se tak, jako každým rokem vydali na půlnoční. Byla tmavá mrazivá noc, na obloze se třpytily hvězdy. Jen sníh chyběl k dokonání vánoční atmosféry. Rozhodli jsme se na mši dojít pěšky, i když jsme to od našeho bydliště měli dost daleko. A tehdy Láďa začal svoje vyprávění, které jsem si vůbec nedovolila rušit nějakou poznámkou.

„Věrko, nebýt té pokladní v obchodáku a jejích poznámek, byl jsem rozhodnutěj, že se nikdy tento příběh nedozvíš. Ale okolnosti tomu chtěly jinak a tak poslouchej. V tom obchodě jsem byl asi před čtrnácti dny nakoupit. Víš dobře, jaká byla zima a tak jsem si vzal, tak jako dneska, na nohy vysoké válenky. Do prodejny jsem přišel dopoledne. Kupodivu tam nebylo moc zákazníků a to asi rozhodlo“.

Odmlčel se, aby nabral dech.

„No, a pak, když jsem procházel potravinami, mne napadlo, že ti koupím lovecké salámy a k nim přivážu náušnice, které jsem měl již koupeny dávno. Všechno to umístím na stromeček a nechám tě hledat. Ale co čert nechtěl, zaúřadoval jakýsi pokušitel. Když jsem bral do ruky ty

salámy, tak mne napadlo, že tady nikdo není a že bych mohl zkusit salám nakoupit levněji. Však víš, jak to myslím. Pak už jsem moc nepřemýšlel. Vyhrnul jsem nohavici a do válenky zastrčil jednu štangli. Pasovala tam přesně. To samé jsem provedl s druhou, o tu byla těžší ta druhá válenka. Přehrнул jsem boty nohavicemi kalhot a bylo to. Daleko široko nikdo. Pak jsem nakoupil pivo a další věci podle seznamu, který jsi mi dala, a vydal se k pokladně. Salám v botách studil, ale při chůzi to nijak nevadilo. Měl jsem sice trochu výčitky svědomí, ale na druhé straně jsem sám sebe přesvědčoval, že se nic nemůže stát. Nikdo mne přece neviděl!

Ale přepočítal jsem se. Sotva jsem prošel pokladní zónou, začala reagovat jakási signalizace. Pískot upoutal ostrahu, která stála za pokladnou. Zprvu jsem tomu nevěnoval vůbec žádnou pozornost. Teprve, když pískání neustávalo a já byl jedním z bezpečáků vyzván, abych znovu prošel ochrannou zónou, uvědomil jsem si, že pískají moje boty. V tu chvíli by se ve mně krve nedořezal, ale nedalo se nic dělat. Vytáhl jsem z každé válenky štangli salámu a snažil se nejdříve ochranku uprosit, aby nic neoznamovali policii, že všechno zaplatím. To jsem také u pokladní, která mne oslovila při druhé návštěvě, opravdu udělal. U ní vyvolaly moje pískající boty záchvat smíchu, i když mně moc do smíchu nebylo.

„To víte, pane. Všechno je tu kódované. Ale pískající boty – to jsme tady opravdu ještě neměli!“, objasnila mi situaci. Tehdy mi teprve došlo, jakou neskonalou pitomost jsem chtěl provést.

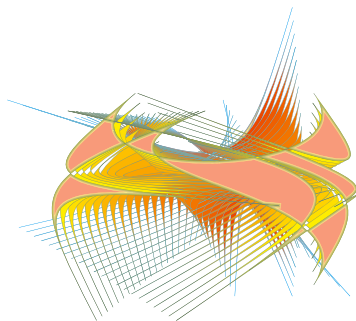
Uprosit ochranku nebo pokladní se mi nepodařilo.

Nakonec jsem přivolané hlídce policie zaplatil pětistovku a to ještě na mě byli moc hodní. Takový „šprým“ prý může přijít až na patnáct tisíc korun. Od policie a ochran-

ky se pokladní dozvěděla moje jméno a policistům vylíčila se smíchem, jak jsem vytáhl salámy z pískajících bot... A víš všechno. Pokladní bych byl tehdy při našem společném nákupu nejraději uškrtil, to mi opravdu věř. Ale na druhé straně musím říct, že mezi námi nikdy nebyly žádné tajnosti a mně se právě teď neskutečně ulevilo. A teď mě zatrat, nebo mi aspoň vynadej. Zasloužím si to“.

Poslouchala jsem bez přerušení a při Láďovu vyprávění jsem si představovala, jak to asi celé vypadalo. Úsměv na její tváři nedal na sebe dlouho čekat.

„Nevěděla jsem, že žiju s takovým naivkou, který se pokusí být zlodějem a nakonec se mu to i povede. Ale víš co? Už je to za tebou, v podstatě to dopadlo nejlíp, jak mohlo a já ti za ty zlaté náušnice opravdu odpouštím. Ještě je otázka, zda ti odpustí tam ten... Podívala jsem se nahoru. Na obloze mezi mraky sem tam zazářila hvězdička. Z věže kostela, kam jsme přicházeli, zvony odbíjely půlnoc a z otevřených dveří chrámový sbor zval na slavnost Kristova zrození. „Štědrej večer nastal“, neslo se tichou nocí. A jakoby i počasí si uvědomilo vážnost okamžiku, k zemi se začaly snášet bílé sněhové vločky. Krásný, pro mne neopakovatelný a pro nás oba zvláštní Štědrý den...“

KRUTÁ DAŇ

„Marie, co budeme dělat?“, bezradně se ptal Jan, když jsme zase, tak jako v minulosti už mnohokrát, odváželi dusícího se Viktora k lékaři, s nadějí na pomoc. Viktor byl náš jediný syn. Trpěl alergií snad na vše, co ve městě mohl dýchat.

„Uvidíme, jsou teď nějaké nové léky, snad to na jeho dýchací alergické potíže trochu zabere“, držela jsem Viktorovu hlavu v dlaních a pobízela manžela k rychlejší jízdě.

„Kéž by se s pubertou svých problémů zbavil, jak nám říkali“, honilo se mi hlavou.

„Vydrž, Viktore“, nastříkala jsem mu do otevřených úst lék ve spreji, aby se mu alespoň trochu ulevilo.

„Neboj se mami, bude to zase dobré“, utěšoval mne. Bylo znát, že samotné mluvení mu dělá velké potíže.

„Nemluv. Šetři si síly, za chvíli jsme u našeho doktora“.

V čekárně jsme nečekali. Byla to naše domluva s lékařem, který sám věděl, jak je Viktorův stav závažný, když ho chytí záchvat. Nějakých poznámek od ostatních čekají-

cích jsem sice nezůstala ušetřena, ale Viktorův život byl pro mne v tu chvíli tou nejdůležitější hodnotou.

„Prospěl by mu venkov, je tam přece jen lepší a čistější ovzduší“, to byla slova našeho dlouholetého rodinného ošetřujícího lékaře. Tak jako vždycky si připravil injekční stříkačku a ve Viktorových žilách pomalu začal proudit životadárný lék. Alergický problém odezněl během čtvrt hodiny a nikdo by neřekl, že před několika okamžiky byl život našeho syna ve vážném ohrožení. Lékař nám předepsal ještě nějaké silnější léky pro případ recidivy a vrátil se ke svému úvodnímu proslovu.

„Myslel jsem to naprosto vážně. Chcete-li, aby se Viktor zbavil těchto vysilujících potíží, odstěhujte se na venkov. Viktorovi je 16 let a několik dalších let pobytu za městem ho může zcela jeho potíží zbavit. Věřte mi. Léčil jsem v minulosti již celou řadu podobných pacientů, kdy astmatické záchvaty vyvolávala alergie na znečištěné ovzduší“.

Nebylo to pro nás lehké rozhodování. Celý život strávený ve městě a najednou bychom měli jít na vesnici? S Janem jsme uvažovali opravdu dlouho, ale jako máma jsem pro své dítě chtěla udělat maximum.

„Podívej se Marie, to je ale krásná chalupa“.

Jan seděl u počítače a na internetu, tak jako v poslední době často, prohlížel reality na prodej.

A opravdu. Upravená, jednopatrová chalupa, jejíž součástí byla i stodola a stáj, tak jak to u takových venkovských stavení bývá. Pět vcelku velkých místností, s výhledem na les a nedaleký rybník. Malá zahrada, s několika ovocnými stromy, doplňovala celou idylku. Chaloupka se líbila i Viktorovi. Třicet kilometrů od města, spíše malé městečko, než vesnice. Dlouho jsme přemýšleli. Ale nakonec rozhodlo, že v malé obci bylo i gymnázium, kde mohl Viktor pokračovat ve studiu.

Dali jsme tedy na radu lékaře. Prodali jsme náš panelákový byt a za získané peníze si koupili celou nemovitost. Starší paní, která ji prodávala, se sice loučila těžce, ale její zdraví ani síly již nedovolovaly, aby se o chalupu i zahradu mohla starat. Stěhovala se k dceři do města a těšila se, že si „na stará kolena“ užije s celou rodinou luxusní dovolenou v Egyptě u moře.

Nastěhovali jsme se krátce před Velikonocemi. Jan jako podnikatel nemusel žádné další zaměstnání shánět a dál se zabýval nákupem a následným prodejem nejrůznějšího sortimentu zboží, potřebného pro velké firmy. Když jsme tak trochu přizpůsobili chalupu našim představám, začali jsme uvažovat co se stájemi. Ve stodole jsme bez dlouhého uvažování zřídili garáž pro naše dvě zánovní auta a já se zatím věnovala vedení účetnictví v manželově firmě.

„Co kdybychom si pořídili koně?“, přišel jednoho večera Honza s nápadem, když jsme zase uvažovali, jak využijeme naši stáj.

„Koně?? A ty se umíš o ně starat?“, ptám se vyděšeně, ale v podstatě tenhle nápad i mne zaujal. Zvířata jsem milovala celý život.

„Jo, mami! Koně, to jsem vždycky chtěl“.

Viktor slyšel tátovu úvahu do vedlejšího pokoje a přišel přiložit svoje polínko.

„No, myslel jsem na jezdecké koně, víš?“, Honzovi zářily oči a já věděla, že moje protesty se nesetkají s úspěchem. Postupně bychom tak mohli rozšířit naše podnikatelské záměry a prodávat...

Honza nikdy neměl od slov daleko k činům. Už na podzim se v naší stáji objevili tři koníčky – jeden hřebec a dvě klisničky. Angličtí plnokrevníci, jak jsem se dozvěděla. Chovat koně ale vůbec není jednoduchá záležitost. Koně se stali velkou Viktorovou láskou. Musím říci, že náš ro-

dinný lékař tentokrát měl stoprocentní pravdu. Od té doby, co jsme opustili město, jakoby zázrakem Viktorovy astmatické potíže byly minulostí. Snad k tomu přispělo i koňské teplo, protože všichni koníčky Viktora brzy uznali za svého pánička a mazlili se s ním při každé příležitosti.

Viktor se naučil jezdit poměrně brzo. Společně s tátou vyjížděli čím dál tím častěji do blízkého okolí. Každý, kdo zažil, ví, jak je krásný pohled na svět z koňského hřbetu. Já sama jsem se ježdění vyhýbala, přece jen jsem měla před těmito zvířaty respekt. Ale to neznamenalo, že jsem je nemilovala. Pohladit si koníčky po jejich neskutečně jemném chřípí, to byl i pro mne špičkový zážitek. Ale měla jsem k tomu velmi málo času. Kydání hnoje a podestýlání koním bylo mnohem častější mojí prací. Zanedlouho jsem přišla na to, že ve spojení s administrativou naší firmy a vedením domácnosti tak nějak nestíhám a cítila jsem se velmi unavená.

„Víš co?“, navrhl jednoho odpoledne Honza, když mne zastihl s kolečkem plným hnoje, který jsem vezla na zbudovaný kompost.

„Nechci, aby ses mi tady udřela! Zaměstnáme ošetřovatelku koní, co říkáš? Daří se nám zatím dobře, snad si budeme moci dovolit takovou sílu zaplatit. Nemyslíš?“

Honzův nápad jsem přivítala a tak se součástí naší domácnosti v brzku stala i Milada. Mladá, svobodná, velmi pohledná a na první pohled pracovitá dívka. Vyhradili jsme jí jednu místnostku v naší chaloupce, kde přebývala celý týden. Vstávání hodně brzo ráno jí nedělalo žádné problémy, na rozdíl ode mne a tak jsem opravdu uvítala, že veškerou péči o naše koníčky převzala na sebe. To jsem ještě netušila, jak dalekosáhlé důsledky pro můj další život její přítomnost v naší rodině bude mít.

„To víte, panímámo“, tak mi s oblibou říkala, i když se mi tohle oslovení vůbec nelíbilo.

„Ke koním je třeba mít úctu. Tohle zvíře tu bylo dřív než my. Nikdy se neprovinilo, vyhrávalo člověku války, sloužilo v dolech, lesích, pomáhalo stavět města, dávalo teplo i obživu. Člověka nepotřebovalo. Ale člověk jej potřeboval...“.

Tohle vyznání „koňské lásky“ nemělo chybu. A tak jsem brzo zrušila oslovování „panímámou“ a s Miladou uzavřela přátelské tykání.

Čas je běžec dlouhým krokem. Milada už s námi žila dva roky. Viktor odmaturoval na gymnáziu a rozhodl se studovat veterinu. Výraznou měrou k tomu přispělo i naše chovatelství. Svých zdravotních problémů se naprosto zbavil a tak si mohl dovolit jezdit za studiemi do města. Zůstávala jsem stále častěji doma sama. Manžel se věnoval podnikatelským aktivitám a Milada po splnění svých pracovních povinností odjížděla za svými zájmy. Neptala jsem se kam. Snad má nějakého chlapce, napadalo mne. Však by si to za ta léta také zasloužila... Až mnohem později jsem litovala, že jsem se neptala na důvod její nepřítomnosti. Ale společně jsme udržovaly krásné přátelství a nechtěla jsem je nějakými zvědavými dotazy kazit.

Ale jedna věc mne přece jen začala po nějaké době znepokojovat. Honza najednou vstával ve čtyři ráno, což bylo vzhledem k jeho spavé letoře opravdu zvláštní. Čím dál tím častěji se zdržoval mimo domov.

„Odjíždím do Prahy, mám tam schůzku s podnikateli“, vmlouval se, když jsem se ptala, proč tak brzo.

„Nebud' zvědavá, stejně bys to nepochopila“, odbýval mne.

Ale červíček pochybností v mojí hlavě mi nedal spát. A proto jsem jednoho časného rána, když Honza zase

vstával ve čtyři, potichu sledovala, kam míří. K mému údivu šel do stáje.

„Co dělá tak brzo u koní?“, přehodila jsem přes sebe župan a vydala se po jeho stopách. Zastavila jsem před pootevřenými dveřmi do stáje, odkud se ozýval Miladin a Honzův smích.

„Neprobudils ji?“, slyšela jsem Miladu.

„Neboj se miláčku, spí jako dudek a o naší lásce nemá ani ponětí“, odpovídal Honza.

Krve by se ve mně nedořezal. Stála jsem u vrat a snažila se pochopit, že to mluví o mně. Už víc jak rok mne takhle podvádí...

Nervy nevydržely a já vtrhla do stáje s hlasitým křikem.

„Honzo!! Milado!! Vy se nestydíte? To vám není ani trochu hanba?“

Oba se vášnivě líbali a chvílku trvalo, než vůbec zaznamenali moji přítomnost.

„Maruš? Co ty tady děláš?“ Na víc se Honza nezmohl. Zaskočila jsem ho dokonale.

„Já, co tady dělám? Snad ty co tady děláš, ne? Ty se nestydíš mne podvádět s dívkou, které bys s přehledem mohl dělat tátu? To mám za všechno, co jsem pro tebe a Viktora obětovala?“

Můj klid pomalu přerůstal v hysterii a já měla pocit, že každou chvíli musím zkolabovat. Ale člověk vydrží opravdu mnoho. Vykřičela jsem všechno svoje zklamání a vrátila se do ložnice, kde jsem se zhroutila v zoufalém pláči...

Náš rodinný život utrpěl pořádnou ránu. Honza kolem mne chodil velmi opatrně, zpočátku ani nemluvil. Ani já jsem nebyla schopna v prvních týdnech o objevené nevěře nějak diskutovat. Milada odejela ke svým rodičům a tak na mne kromě nepříjemných starostí zase zbyla veškerá práce kolem koní. Snad to bylo dobře. Mohla jsem v klidu přemýšlet, jak to budu řešit dál. Honzu jsem přesto všechno nechtěla opustit. Pomyšlení, že mi je nevěrný

s přítelkyní, které jsem svěřovala i ty nejdůvěrnější informace, bylo pro mne také trýznivé. Nejvíce mne ale trápil Viktor. Zcela se věnoval svému studiu a jen málokdy se vracel v týdnu domů.

„Doma je tak dusné ovzduší, že mne tam nebaví být“, prohlásil, když jsem jej přemlouvala, aby pro jednou alespoň v sobotu zůstal.

„To nedokážeš tátovi odpustit? Chodíte kolem sebe jako hrnec kolem horké kaše. Vždyť se už s Miladou rozešel...Trápí ho, když s ním nemluvíš!“

Citové vydírání. To jsem nedokázala vydržet. Protože v tomhle jediném měl Viktor pravdu, byla jsem to já, kdo jako první přišel podat Honzovi pomocnou ruku.

„Prodáme koně a Miladu propustíme“, navrhla jsem Honzovi, když tak jako každý večer zamyšleně seděl u stolu a neměl odvahu promluvit.

Podíval se na mne tázavýma očima.

„A ty bys mi odpustila?“, čekal netrpělivě na moji reakci.

„Vím, že jsem udělal chybu, ale chtěl bych strávit zbytek života s tebou. Můžeš-li, odpusť mi. Bylo to takové poblouznění, znáš Miladu. Je pohledná, málokterého muže nezaujme...“.

„Mlč! Nezajímají mne tvoje důvody, proč jsi mi byl nevěrný. Když Milada zmizí z našeho domu, odpustím ti. I když – ten uzel na našem vztahu, který jsi pevně uvázal, ten už zůstane. Nikdy už to nebude jako dřív. Ale máš-li opravdu zájem, tu pomocnou ruku ti nabízím. Taky kvůli Viktorovi. Nechtěla bych o něj přijít. Vždyť kvůli nám ani nejzdí domů!“.

S počínajícím jarem se Milada od nás odstěhovala. Nebylo to jednoduché. Z krásného přátelského vztahu se rázem vyklubala nepředstavitelná zášť a její neschopnost uvědomit si, že si nenechám zkazit rodinný život. Vyslechla

jsem mnoho nadávek a na moje vysvětlování Milada nedokázala reagovat jinak, než podrážděně a pláčem.

„Miluji ho, rozumíš? Nikdy se ho nevzdám! Když nebudu mít Honzu já, nebudeš ho mít ani ty. O to se postarám. Stejně si s tebou moc neužil. Mockrát mi to říkal“. Miladiným slovům jsem moc pozornosti nevěnovala. Jen vždycky hluboce zasáhla moji duši. Ale nenechávala jsem na sobě nic znát a zhruba po dvou měsících i za přispění mého manžela konečně Milada opustila náš společný domov. A nastal další problém. Co s koníčky? Starat se o ně sami, to bychom nezvládli, už proto, že Viktor se mnoho doma nezdržoval. Sice nás to všechny moc bolelo, ale chov koní jsme nakonec zrušili.

Snad u nového majitele budou mít také vlídné zacházení se stejnou láskou, jako jsme se snažili i za přispění Milady jim poskytnout u nás. Manželství s Honzou zase získalo svůj smysl, když jsem mu jeho nevěru velkoryse odpustila.

„Co kdybychom v srpnu vyrazili někam na dovolenou?“, navrhl Honza zhruba za půl roku po našem usmíření.

„Vezmeme i Viktora. Vyčistíme si hlavu od zbytečných starostí. Co říkáš? Nějaké pěší túry nám taky neuškodí. Alespoň uděláme něco pro své zdraví a možná shodíme i nějaké to kilo...“

Upřímně řečeno, i já jsem nějakou změnu opravdu potřebovala. A znovu obnovit vzájemnou důvěru, k tomu byla romantická dovolená tím nejlepším prostředím. Když jsme svůj záměr sdělili Viktorovi, byl nadšený. Ač byl velmi chytrý a docela hezký kluk, neměl ve svých jednadvaceti letech žádnou známost. „Pojeďu s vámi rád, ale program budu mít svůj“, zamlouval si.

„Třeba potkám nějakou hodnou duši“.

Výběr, kam se vydáme, jsem zcela nechala na Honzovi. Dobře jsem věděla, že organizování dovolených a zájezdů

ho vždycky bavilo a za našich mladších let bylo jeho prioritou.

„A jede se do Piešťan“, oznámil jednoho květnového odpoledne Honza. „Spojíme dovolenou s lázeňským pobytem. Vyhlášené piešťanské bahno nám určitě neuškodí a budeme mít ještě moře času na procházky po okolí, co říkáte?“

Jakkoliv protestovat nemělo smysl, protože další Honzovy věty případné neuspokojení absolutně vylučovaly.

„Třítýdenní pobyt v lázních jsem už zaplatil. Jede se druhý týden v srpnu. To prý už tam není takové vedro a procházky budou určitě příjemnější“.

Světověznámé lázně nás přivítaly krásným slunečným počasím. Cesta autem proběhla bez problémů a záhy jsme se ubytovali v luxusním hotelu, přímo propojeného s balneorehabilitačním centrem. Klid a výhled na překrásnou zeleň působil jako balzám na nás všechny. Ve volném čase jsme pořádali vyjížďky do okolí. Viktor měl většinou svůj program, jak si předem vymínil. Dobře se bavil ve společnosti mladé dívenky, o níž mluvil jako o Marience a užíval si lázeňského pobytu a možná i své první lásky plnými doušky. A tak se mohlo zdát, že naše dovolená opravdu přispěje k uklidnění naší rodinné situace a všichni zase najdeme ten pravý smysl společného života.

Krátce před ukončením lázeňského pobytu jsme vyšli před hotel. Byl krásný skoro už zářijový podvečer. Zadívala jsem se na parkoviště, abych prověřila, zda je naše auto na svém místě. Auto tam bylo. Ale vedle něj stála bílá škodovka. Ta škodovka, kterou jsem tak dobře znala...

„Proboha – Milada! Co tady dělá Milada?“

Obrátila jsem se k Honzovi a chtěla mu sdělit tuhle novinu. Ale to už nebylo potřeba, protože Milada se blížila k nám.

„Ale, kohopak to tu nevidím?“ Hlasitě projevovala své jakoby překvapení.

„Taky se tady rekreujete? To tě ta tvoje tolik zničila, že se potřebuješ válet v bahně?“, obrátila se na Honzu a v jejím hlase opět byla cítit nenávisť.

„Stejně jsem tě nepřestala milovat a ty mě taky ne, co? Jen to tady přiznej. Ať to ta tvoje chudinka slyší, jak jsi jí byl nevěrný, jaký to bylo se mnou! Co mlčíš? Vždyť přece sám víš, že to všechno byla pravda a že se tě nikdy nevzdám. Slyšíš? Nikdy!!“

„Milado – mlč a vypadni! S tebou jsem už dávno skončil, rozumíš“, Honzův hlas zněl rozhodně, ale Milada nebyla k zastavení.

„Tak skončil, říkáš? A co to bylo před dvěma týdny? Dobře jsem věděla, kam odjíždíš! Ještě řekni, žes mne před dvěma týdny neviděl!!“

Podívala jsem se na Honzu zvláštním pohledem. Copak to všechno ještě neskončilo? Copak mi zase lže?

„Milado, vypadni! Slyšela jsem Honzův hlas. Viděli jsme se, to je pravda, a to je taky všechno. Že jedu do Piešťan jsem ti řekl, když ses ptala, kam jedu na dovolenou“.

„No jasně. Proto jsem taky za tebou přijela. Ale to jsem netušila, že tu budeš s celou rodinkou. Ale nevadí. Aspoň si to budu moct vyřídit při jednom“.

Milada se stále víc přibližovala ke mně.

„Nikdy se Honzy nevzdám, rozumíš, nikdy!“, opakovala už po několikáté.

„A ty mi v tom nebudeš překážet!“

Než jsem se zmohla na slovo, přistála na mojí tváři dobře mířená facka. To už bylo i na moji svatou trpělivost moc a Miladě jsem facku vrátila.

„Tak ty mě tady budeš mlátit“, křičela Milada a uchopila mne za vlasy. To už se do rvačky vmísil i Viktor.

„Nechte moji mámu na pokoji, rozumíte?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.